Ystävät sade ja tuuli

Kirjoittanut Riitta Hämäläinen

Sade on minun kaveri,
itkusilmäystäväni.
Huolet huuhtoo hellimällä,
piristää pisaroillansa.

Tuuli toinen tuttavani,
lounaasta tulee halaten.
Leyhyttelee lohduttaja,
puhaltaa pahat minulta.

Siinä sitten ne ovatkin,
ystävät minun omani.
Hetken lapset haihtuvaiset,
muuttuvat elon mukana.

Mutta muutunhan minäkin,
aina saavat aprikoida,
toiset tuota taivastella,
kumppanini kummastella:

Mistä taas puhaltaa tuuli?
milloin vaihtui suunta sillä?
Joko nousi pilvi musta,
sakean sateen aloitti?

Äsken vielä päivä paistoi,
armollinen aurinkomme.
Suloisin sätein silitti,
lämmitellen lempeästi.

Sitä onhan oikeasti
päällä pallomme elämä:
Aina meille arvoitusta,
vaihtuu vaikka vastustamme,
pysyy myöskin pyytämättä,
meiltä ei lupaa kysele.